

Гренада моя

В кризавих загравах,
У чорній імлі
В Нарібському морі
Шматочок землі.
І юності пісню
Пригадую я:
«Гренадо, Гренадо,
Гренадо моя...»
На мирний цей острів,
Я на полігон,
Морських піхотинців
Послав Пентагон.
Убивця впритул
У свободу стріляв...
Гренада, Гренада,

Гренада моя...
Розстріляний острів,
Горе твоє
Борцям-патріотам
Відагу дає!
І лине до тебе
Мій голос здала:
«Гренадо, Гренадо,
Гренадо моє!»
Цинічно й зухвало,
Застраши у лні,
Втручаються лнні
У справи чужі.
Та знало отруйне
Зламає змія!

Тримайся, Гренадо,
Гренадо моє!
Бандитам — гнйба!
Ризикований ирон:
Пан Рейган
Безглуздо натис
на нурон.
Лиш правда в бою
Переможе тоя,
Далена і близька
Гренадо моє!
Костянтин ЛЕСЬЄВ.
с. Солгутове,
Гайворонський район.

На знімку: вчителька 2 «А» класу школи № 8 м. Кіровограда Тетяна Петрівна КОЛОСОВА знайомить своїх вихованців з проектом реформи про школу.
Фото М. ВЛАСЕННА.

(МАТЕРІАЛ ПРО ОБГОВОРЕННЯ ПРОЕКТУ ЦК КПРС «ОСНОВНІ НАПРЯМІ РЕФОРМИ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ І ПРОФЕСІЙНОЇ ШКОЛИ» ЧИТАЙТЕ НА 2-й СТОРІНЦІ).

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. Четвер, 19 січня 1984 року № 8 (3359). Ціна 2 коп.

Ще і двох років не минуло з відтоді, як прийшла працювати на птахофабрику Алла Позжидасова. А вже сьогодні про неї говорять як про кваліфікованого спеціаліста. Бо сприяли цьому старші, досвідчені пташниці, сприяли успіхи підприємства і рідного колгоспу імені Жданова. Та й чи могла дівчина працювати абияк у одному з кращих комсомольсько-молодіжних колективів Новоукраїнського району? Минулий рік КМК завчасно виконав річні плани за всіма показниками. І в успішній колективі чималий внесок молоді пташниці Алли Позжидасової.

Фото В. ГРИБА.

КМК: СЛОВО І ДІЛО

НАПЕРЕДОДНІ АТЕСТАЦІЇ

З кожним роком гарнішає наша Олександрія. Будуються нові виробничі корпуси, дитячі садки, школи. Особлива увага приділяється житловому питанню. Досить сказати, що в 1982 році будівельники подарували мешканцям 56551 квадратний метр житла. Не зникли темні будівництва і в серцевинному році п'ятиріччя. Тільки за перше півріччя 600 сімей отримали нові благоустроені квартири. Ось і настане, напередодні Нового року, будівельники введуть в експлуатацію будинки загальною площею 31368 квадратних метрів.

Чималий внесок у цю справу зробила молодь тресту. У свій час в усіх комсомольських групах пройшли збори з єдиним порядком денним, на яких ішла ділова й принципова розмова про нерозв'язані ще проблеми. Спілчани намітили шляхи ліквідації недоліків. І багато комсомольсько-молодіжних ко-

лективів дотримали слова, даного на зборах. Це в першу чергу стосується комплексної комсомольсько-молодіжної бригади БУ-5 (бригадир В. Узов) та КМК малярів БУ-3 (імені 60-річчя ВЛКСМ (бригадир Г. Русаков). Серйозне ставлення до дорученої справи, висока якість роботи, міцна трудова дисципліна — все це забезпечило високу продуктивність праці найкращих колективів.

Завершився третій, серцевинний рік п'ятиріччя. В комсомольських групах уже обговорено соціалістичні зобов'язання на 1984 рік. Молоді робітники тресту, аналізуючи підсумки року, поставили перед собою індивідуальні завдання, які будуть затверджені під час громадсько-політичної атестації учасників Ленінського заліку у шостий місяць.

В. ДЕМУРА,
секретар комітету комсомолу тресту «Олександріявбуд».

П'ЯТИРІЧКА І МИ

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

Тваринники колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС — одні з ініціаторів почину по розгортанню боротьби за дальше зростання продуктивності громадського стада, збільшення виробництва молока, м'яса у нинішній стійловий період. Протягом нього вони зобов'язалися надіти від кожної корови по 2000 кілограмів молока.

Останні роки перше місце у соціалістичному змаганні тваринників господарства (і друге місце в районі), як правило, виборює молочнотварна ферма № 2. І це не дивно. Успіх працівників ферми ґрунтується на продуманій роботі по поліпшенню догляду за худобою, поновленню стада. Особливість ферми: тут трудяться молоді.

У свій час КМК обговорив статтю знатного хлібороба, Герою Соціалістичної Праці, бригадира тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району Віктора Степановича Андріяша. Члени колективу поставилися до питань, порушених В. С. Андріяшем, з усією серйозністю й відповідальністю. Вишукані після обговорення резерви дали свої плоди: підвищилися продуктивність молочного стада.

І сьогодні, коли начебто можна було б заспокоїтись на досягнутих успіхах, члени колективу вирішили ще раз обговорити проблеми, порушені у статті В. С. Андріяша.

зацію роздачі кормів. Треба наполягати на тому, щоб годівлю худоби здійснювати кормороздавачем. Менше губилося б кормів, та й нам легше було б.

Валентина Панасівна Кобеляк, доярка:
— Все це, звичайно, правильно. Але хіба тільки в цьому резерви? Подумаймо і над овцями. Доярка робить ніби все правильно: вчасно видоїть, нагодусь, прибере і тому подібне, а результати — не вражають. Чому? Тому,

провести такий експеримент. Уважніше придивайся, запитайте себе після роботи: чи все зроблено мною так, як належить? Мірилом вашої совісті й будуть ваші дії після цього.

Хотілося б наголосити ще ось на чому. Гадаю, нам треба завжди ставити перед собою завдання щонайбільші. Середньорічний надій від кожної корови торік у нашому колективі становив 3300 кілограмів молока. А в деяких районах області надіють по 5—6 тисяч кілограмів. Там умови кращі — смажете ви. Тож давайте й ми будемо створювати подібні, тим більше, як сьогодні з'ясувалося, багато що залежить від кожного з нас. Звичайно, 6000 кілограмів для нас поки що тільки мрія. Але йти до неї, думаю, обов'язок і честь кожного тваринника!

Коментар секретаря партійної організації господарства Валентина Федорівна Музика:

— Значення питань, порушених у сьогоднішній розмові, важко переоцінити. Вона підтвердила, що молодь ферми (однієї з кращих в районі) прагне довести своє право бути на передових позиціях трудової битви за виконання Продовольчої програми. І підтвердження цьому — підвищені соціалістичні зобов'язання кожного члена колективу, слова яких, як правило, з ділами не розходяться.

Щира, відверта вийшла сьогодні розмова. Вона довела ту думку В. С. Андріяша, що саме молодим нести естафету трудових поколінь, долати нові висоти. А коли ця молодь непримиренна до недоліків, то й праця їй у радість. А це — головне.

Розмову записав А. БЕЗТАКА.
Бобринецький район.

«ДІЯТИ НАМ ТРЕБА!..»

Керівник КМК Володимир Міщенко:

У кожного з нас ще в дитинстві зароджується думка про майбутню професію. З роками, буває, ця думка змінюється. Мої ж давні мрії збулися: я став працювати доярком.

Що мені дали тринадцять років роботи на фермі? Безперечно, досвід. Але й сьогодні не вважаю, що пройдений шлях дає підстави думати, що для мене немає нерозв'язаних питань. Коли обговорювали статтю В. С. Андріяша, не міг пропустити рядків, де йшлося про ошадливість. Для мене це — економія кормів. Як економити корми? І чи можливо взагалі економити на харчах? Можливо. І вчитися це робити нам є в кого. Ось хоча б у досвідченої доярки Галини Григорівни Олєфіренко. Жоден грам

цінного продукту в неї не пропадає. Згодовує вона стільки, скільки потрібно для раціону.

Тетяна Шурунга, доярка:

— ...І кожного разу піддоює корів. Чого гріх таїти: хіба можна з нас робити це завжди? Ні. А при піддоюванні кілька літрів молока можна добрати, та ще й найжирнішого. Мабуть, саме тому в неї найвищі минулорічні надой на корову — 4300 кілограмів.

Я помітила, що і Валія Шевчук завжди піддоює. І взагалі, працюючи асього другий рік, та ще й з відсталим стадом, вона зуміла добитися високих показників — 3500 кілограмів молока минулого року наділа.

Валентина Шевчук:
— Цей показник міг би бути ще вищим, якби нам забезпечили чітку органі-

зацію роботи на фермі — творча. Вона не передбачає роботи «від дзвінка до дзвінка». Коли треба — залишиш це на годину, на дві, коли цього вимагає майбутній результат. Робота творча вимагає глибокого знання продуктивних можливостей корів, їх поведінки...

Наталія Колос, доярка:

— А це багато в чому залежить від нас самих, від нашого ставлення до тварин. Чого у нас тільки не буває: рознервусься іноді і злість на корові зганяєш, стусанів їй даєш. І в мене було так колись; тепер же позбулася цього.

Якщо всі будуть ставитися до корів так, як Валентина Шевчук, то, впевнена, від цього ми тільки вираємо.

Розмову підсумовує Володимир Міщенко:

— Все сказане вами, дієва, заслуговує особливої уваги. Я пропоную кожній

ПЕРШИЙ ПАМ'ЯТНИК ІЛЛІЧУ

Історію створення першого у світі пам'ятника В. І. Леніну, встановленого 24 січня 1924 року біля провідної Глухівської базової комбінату в Підмошені, допомігли відтворити документи, спогади ветеранів, зібрані в музеї революційної, бойової і трудової слави Підприємства.

З колективом глухівських текстальників Володимира Ілліча запланували збудувати пам'ятник до В. І. Леніна, радилася з ним.

Вістание глухівські робітники віддали Володимира Ілліча в Горках, незадовго до смерті вождя.

Колі делегація повернулася додому, робітники розповіли товаришам про леза-бути зустріч. Варува було прийнято рішення: пошукати безліччю зображень і розробити споруудити на території фабрики пам'ятник Володимирі Іллічу Леніну.

Створити його доулучили талановитому художникові Іванову, який взяв за основу працював над скульптурним образом В. І. Леніна Народний скульптор сам Ілліча. Народний скульптор Ілліча ніколи не бачив, створював його образ за фотографіями.

Монумент планувалось

відкрити 1 січня 1924 року, але люті морози не дали змоги вчасно закінчити спорудження постаменту — замерзав бетон. Торжество перенесли на 22 січня, річницю початку першої російської революції.

Того морозного ранку потяглися у Глухово святково вдягнуті робітники, жителі навколишніх сіл. Зібралось кілька тисяч чоловік. Настрий був піднесений, ніхто не міг пропустити, що в ці хвилини секретар партосередку І. Квасман приймав по телефону страшну звістку з Москви.

Зіштовши на трибуну, він сказав:

— Ми з вами, дорогі товариші, мали намір відкрити пам'ятник нашому рідному Іллічу, а доведеться відкривати йому пам'ятник...

Три дні і три ночі горіли біля пам'ятника вогнища, три дні і три ночі стояли робітники в почесній варті. Глухівці прощалися з Леніном...

У ті дні газета «Правда» писала: «Тисячі пам'ятників ставити світовий пролетаріат тов. Леніну. Глухівці поставили першими...»

Стоїть у Подільську пам'ятник Іллічу. Перший у світі.

А. СИВЦОВ,
кор. ТАРС.
Ногінськ,
Московська область.

У комітеті комсомолу виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» відбулася бесіда з молодими пропагандистами системи комсомольського політнавчання. Вони детально обговорили план додаткових занять по вивченню і пропаганді матеріалів грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС.
На знімку (зліва направо): секретар комітету комсомолу В. ШПАН, пропагандисти І. БЕРЕСТОВЕНКО, В. ЛОМАНІНА, Л. МАНДЕВА, заступник секретаря комітету комсомолу О. ГОНЧАРЕНКО.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ ЦК КПРС «ОСНОВНІ НАПРЯМИ РЕФОРМИ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ І ПРОФЕСІЙНОЇ ШКОЛИ»

Орієнтир на професію

У ці дні проект ЦК КПРС «Основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи» активно, зацікавлено обговорюють у навчальних закладах і на підприємствах, установах, у колгоспах і радгоспах, кожній радянській сім'ї.

На адресу обкому комсомолу, редакції газети надходять численні відгуки, де люди різного віку, професій, інтересів схвалюють цей важливий документ, пропонують свої доповнення до проекту реформи про загальноосвітню і професійну школу.

Деякі з них ми пропонуємо вашій увазі.

Бригадир тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС, Новоукраїнського району, двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов:
— Я впевнений, що учнівська виробнича бригада ще не повністю використовує всі свої можливості. Вона повинна стати справжньою школою масової підготовки спеціалістів для села. Необхідно розробити науково обгрунтовану систему трудового виховання в навчальних виробничих комбінатах. Кожна шкільна виробнича бригада повинна стати структурним підрозділом господарства з елементами госпрозрахунку.

Нора нарешті перестати грати зі школярами в праці. Назріла необхідність дозволити учням 7—10 класів самостійно користуватися механізованими засобами праці. Конституція СРСР забороняє дитячу працю, не пов'язану з навчанням і трудовим вихованням. Але праця підлітків на сучасних комбайнах, тракторах є саме такою, яка міцно пов'язана з навчанням і трудо-

вим вихованням. Все це, на мою думку, повинно бути відображено в пункті 20 проекту реформи.

Учитель Гайворонської СШ № 1, кандидат педагогічних наук А. Б. Резнік:

— Пункт 11 проекту варто доповнити так: «Студентам педвузів та університетів оволодівати програмами гуртків «Учись учитися», щоб надалі взяти на себе керівництво ними».

Молоді педагоги Вільшанського району:

— Поглибити вивчення студентами педвузів основ сучасного школознавства. Педагогічним інститутам спільно з органами народної освіти постійно підвищувати рівень стажування молодих учителів.

Молоді вчителі Світловодського району:

— Необхідно значно поліпшити організацію і зміст педагогічної практики студентів. Значно розширити активну педагогічну практику, ширше залучати до керівництва практикою кращих педагогів.

В усіх педвузах ввести обов'язковий курс «Методика піонерської і комсомольської роботи в школі».

Г. Артеменко, секретар комітету комсомолу МПТУ № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова м. Кіровограда:

— Пункт 30 необхідно доповнити, звернувши особливу увагу на розвиток інженерно-педагогічної освіти, тому що інженерія педагогів готує тільки Свердловський інженерно-педагогічний інститут, який не може забезпечити кваліфікованими кадрами майстрів усіх профтехучилищ країни.

Матеріали підготувала Т. КУДРЯ.

Комсомольська організація інженерно-компресорної станції Побузького шкелетного заводу імені 60-річчя СРСР відноситься до розряду, як мовиться, малочисленних. Але в центрі уваги колегіально тут саме молодь.

З комсомольським поглибком працюють конки та дівчата станції. Систематично справляються зі своїми змінами нормами на 120—125 процентів стюсарі Юрій Вибіч, Володимир Сметлянець, токар Сергій Міняйло. Ім також є нагого ривлятися. Молоді електромонтери Віктор Білоускурський, Сергій Настасівський з плановим завданням справляються на 190,6 процента. Сергію присвоєно звання «Кращий за професією».

ВІСТІ З ПЕРВИННОЇ

Колектив сильний єдністю

Одним із активних працівників станції авіаційної комсомольської Віктор Білоускурський. Минулого року він висів чотири раціоналізаторські пропозиції. Загальний економічний ефект — більше тисячі карбованців.

Трудова дисципліна комсомольців на заводі висока. За весь рік молоді металурги не прогуляли жодного дня. Це — результат профілактичних заходів по запобіганню порушенням.

Більшість комсомольців колективу працює на заводі понад чотири роки. За цей час вони полюбили свою професію і нині являють турботами і проблемами підприємства. Не шкодують сил, енергії для їх розв'язання. Радо тут приймають молоде покоління. І новачки відповідають взаємністю. Добре зарекомендував себе Микола Коваль. Всього три місяці він на станції, але вже встиг завоювати авторитет своєю наполегливістю, принциповістю, завзяттям.

Уміють комсомольці й добре відпочити. Активну участь у спортивних змаганнях беруть Микола Пилипчук, Сергій Міняйло, Сергій Настасівський та інші. І не тільки самі змагаються, а й залучають до цього інших співців. А це ще більше згуртовує колектив.

В. СТАХ.

с.мт Побузьке, Голованівський район.

У НАШИХ БАШКИРСЬКИХ ДРУЗІВ

Заглядаючи

на рік уперед

Ще влітку грудня минулого року комсомольсько-молодіжна бригада прокатників С. Чуряніна з прокатного цеху № 2 Белорезького металургійного комбінату завершила план трьох років шестнадцятиріччя, а 17 грудня — річне завдання. До кінця грудня на свій повноцінний рахунок молодіжний колектив записав ще 3000 тонн катанки. Ця бригада зробила найбільший внесок у дострокове завершення цехом

річного плану і присвоєння нашій канатній і конструкційній катанці державного Знака якості.

Щомісяця на комсомольських зборах групи аналізувався хід виконання соціалістичних зобов'язань. Провели прокатники комсомольський суботник і зароблені гроші перерахували на рахунок будівництва міської алеї Героїв Радянського Союзу. У Фонд миру перераховано близько 250 карбованців. Взяли члени бригади участь і в міському факельному поході молоді на захист миру.

Недавно в передовій бригаді відбувся громадський захист соціалістичних

зобов'язань на четвертий рік одинадцятиріччя. Колектив твердо запевнив, що виконає його завдання теж достроково.

Т. КОП'ЄВА.

Белорезьк.

За своїм календарем

Двісті двадцять вісім робітників Давлекановської пазтвевої фабрики достроково завершили виконання виробничих завдань трьох років п'ятиріччя. На цілий рік випереджають робочий календар Г. Я. Янбаєва,

ЛЕКЦІЙНА ПРОПАГАНДА ЗІ СЛОВОМ ПАРТІЇ— ДО НАРОДУ

У матеріалах червеневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС наголошено, що основний зміст перебудови всієї ідеологічної роботи полягає в тому, щоб вона повніше відображала особливості стану суспільного розвитку, відповідала духові часу і високому культурно-політичному рівню радянських людей, враховувала активізацію пропаганди класового противника.

У відповідності з цими вимогами в нашому районі проводиться робота по підвищенню ефективності і якості та наукового рівня лекційної пропаганди. Організуючи лекційну пропаганду, партійні організації, первинні організації товариства «Знання» посилюють увагу до розширення її системних форм. Так, в трудових колективах району освоєно дев'ять циклів лекцій. Серед них «КПРС — керівна і спрямовуюча сила радянського суспільства», «Економічна стратегія партії на сучасному етапі», «Міжнародна політика КПРС і Радянської держави», «Рішення грудневого Пленуму ЦК КПРС, 9-ї сесії Верховної Ради СРСР — конкретна науково обгрунтована програма дальшого розвитку народного господарства країни» та інші.

У центрі лекційної роботи ставимо найбільш животрепетні питання внутрішнього і міжнародного життя, боротьби за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, зміцнення дисципліни і організованості.

Велику увагу приділяємо організації лекційної пропа-

ганди серед молоді. До виступів перед молодіжною аудиторією залучаються кращі лекторські кадри. В їх числі ініціативний ідеологічний працівник, лектор районної організації товариства «Знання» Микола Васильович Крамаренко. В своїх лекціях він здебільшого висвітлює ідеологічну боротьбу на сучасному етапі. Його лекції завжди високоякісні, мають наступальний характер. Вони містять аргументовану критику чужих соціалістичних поглядів та оцінок, споживацької психології.

У районі працює ряд лекторів, які нагромадили цінний досвід лекційної пропаганди серед молоді. Так, лектору районної організації товариства «Знання» Галини Олександрівни Лосовської присвоєно звання заслуженого діяча культури УРСР, лектору Петру Васильовичу Шербіні вручено почесну Грамоту обкому Компартії України.

Ми переконані, що саме кадри забезпечують ефективність лекційної пропаганди. Підготовка досвідчених пропагандистських і лекторських кадрів — одне з важливих завдань, поставлених червневим (1983 р.) Пленумом ЦК КПРС.

Дуже добре, якщо підготовка майстрів усного слова починається ще в школі. Практичні кроки в організації учнівських лекторів зроблено в Устинівській, Седнівській, Докучаєвській середніх школах.

З метою активізації пропаганди міжнародної політики КПРС і Радянської держави в районі створено

клуб лекторів-міжнародників. Він об'єднав шістнадцять досвідчених ідеологічних працівників, які виступають з питань міжнародної політики нашої країни. Серед них є лектори комсомольського віку. Учасники клубу провели бесіди «за круглим столом» в Устинівці, колгоспах імені Мічуріна, імені Ватутіна, імені Карла Маркса, організують для молоді вечори запитань і відповідей. Раз на тиждень рада клубу випускає стінгазету «Коментар сатиричний до подій політичних».

Партійні організації, первинні організації товариства «Знання» спрямовують лекційну пропаганду на те, щоб вона справляла реальний вплив на підвищення політичної і трудової активності трудящих, на успішне виконання господарських завдань.

У районі непогано налагоджено роботу інформаційно-пропагандистських груп. Вона будується так, щоб охопити виступами найвіддаленіші села, бригади, ферми, молодіжні трудові колективи. З метою поширення передового досвіду в інформаційно-пропагандистські групи включаються кращі виробничники, Механізована ланка по вирощуванню цукрових буряків колгоспу імені Леніна, яку очолює заслужений механізатор УРСР А. П. Горбенко, з року в рік вирощує високі врожаї цукрових буряків. Виступи керівника цієї ланки у складі інформаційно-пропагандистських груп сприяють повсюдному впровадженню передових прийомів праці на бурякових плантаціях.

Партійні організації, первинні організації товариства «Знання» розробили заходи по поліпшенню лекційної пропаганди. Перш за все планується провести роботу по поліпшенню якості і ефективності лекційної пропаганди. З цією метою буде приділено увагу актуальності усного слова, зв'язку його з життям. Приділятиметься увага поліпшенню методичного рівня підготовки лекцій, удосконаленню тематичної спрямованості лекційної пропаганди, поживається робота школи молодого лектора.

І. САКАЛЬ,
лектор Устинівського райкому Компартії України.

Після закінчення Криворізького льотного училища ось уже десять років працює в Кіровоградському авіазагоні Мінвола ДРЕВ. За ці роки трудився його АН-2 і в небі Казахстану та Узбекистану, і над поллями Херсонської, Сумської та інших областей України. Понад 6 тисяч годин безаварійного перебування в небі — такий результат М. Дреєва на сьогодні.

Але найбільше гентарів сільськогосподарських угідь обробив комсомольсько-молодіжний екіпаж, який очолює М. Дреєв, у Кіровоградській області. Тільки за минулий рік екіпаж АН-2 вінс добриша, він боротува з бур'янами, шкідликами на 51 тисячі гектарах. Це на 30 відсотків більше, ніж планувалось.
Фото Ф. ГРОНДИ.

Т. М. Газізова, Е. А. Воробова та інші.
Найкращого виробітку до сті робітник фабрики Віктор Михайлов, на його трудовому календарі березень 1985 р.

С. КОШЕЛЕНКО.

Давлеканово.

«Головне — почуття ліктя»

Так висловився про потребу в творчій співдружності один із членів нашого літоб'єднання. Атмосфера взаєморозуміння, доброзичливості (і в той же час неможливості, неспокою) до-

сить влещено панує в літоб'єднанні.

Продовжують приносити люди наш контакт. Якось зустрічалися ми з колективом Республіканського російського драматичного театру, а якось — з відомим башкирським композитором Рихом Хасановим. Не так уже й багато часу минуло, а про один результат того контакту, здається, вже можна говорити. Члени літоб'єднання Йосип Гальперін та Аїрат Єнікєєв працюють над ліродраматичним твором, з яким і познайомили під напором завісу своїх товаришів.

У Аїрата Єнікєєва та Йосипа Гальперіна є ще

одні співавтор. У свій час він блискуче прочитав оповідання одного члена літоб'єднання, потім цікаво проілюстрував повість іншого, а нині став співавтором ще двох. Це — Станіслав Мухамедєєв.

Уривки з нової поеми прочитала Світлана Хвостенко, повідомив про завершення роботи над поемою Станіслав Шалухін.

Є. Мальянов, А. Єнікєєв, П. Грахов відготували творчі програми, з якими вони у найближчі дні тижня виступають у Палаці імені Орджонікідзе.

Р. ХАКІМОВ,
керівник літоб'єднання. Уфа.

У Голованівському СПТУ № 8 йшов урок мужності. Викладач історії Петро Аркадійович Шевчук розповідав своїм вихованцям про воїнів 96-ї гірської стрілецької дивізії полковника І. М. Шелета, які вели кровопролитні бої за Голочинським лісом у липні 1941-го. Тут, під Красногіркою, здійснив свій останній подвиг командир 209-го полку Герой Радянського Союзу Г. В. Міклей. Його могила поруч із могилою юних героїв підпільної комсомольської організації «Спартак».

Фашисти намагалися відтіснити міклейців, щоб розширити прорив. Сім днів стояв полк на зайнятих позиціях. Власне, то вже був не полк, а кілька поріділених взводів. Але й ці невеликі загони, в яких закінчувалися боеприпаси, виконували наказ — не відступити ні кроку назад. Щоб дати змогу перегрупуватись основним силам і знову завдати нищівного удару ворогу. Фашисти несли відчутні втрати.

І тут, під Голованівськом, трапили кровопролитні бої. Невеликі групи червоноармійців відбивали атаки гітлерівців, виходячи з ворожого кільця. Падали солдати. Поранених і знесилених, фашисти відправляли їх у тимчасовий концентраційний табір, що містився в селищі над ставом у вибалку. Шодня тут тривали масові розстріли, фашисти чинили жорстокі розправи...

Після того уроку мужності члени патріотичного клубу «Батьківщина», яким керує Петро Аркадійович, розділилися на кілька загонів і вирушили в похід місцями боїв шелетівців. Один із шершуртів — на місце останнього бою Героя Радянського Союзу Геннадія Міклея. Це не дійшли до того

колишнього пшеничного поля, де був смертельно поранений командир 209-го полку, і зупинилися на околиці лісу. Тут виднілися окопи, що з роками обсіпалися. Комсомольці зустріли Никифора Кіндратовича Мельничука, який пас на галевині корову.

— Куди йдете, діти — запитав дід. — По квіти чи гриби збиратимете?

— Тут десь, кажуть,

них гімнастерках, з перебинтованими головами злягли в кюветі і відстрілювалися до останнього патрона. Їх знайшли біля дуба... Баклаги їхні були прошиті кулями, магазини автоматів порожні. А поруч валялось кілька рудуватих гільз. Одну гільзу було знайдено в нагрудній кишені бійця — смаглявого, з чорним зубом.

— Там — клаптик паперу, — розповідав дід.

танови, музеї. Згодом поїхав до Одеси, і там, в обласному державному архіві, перегорнув тисячі сторінок пожовклих паперів. Нарешті знайшов список воїнів, котрі загинули в районі Голованівська. Передусім шукав прізвище Горданія чи Орданія. І ось знайшов: Жорданія, Жорданія Таймураз Самсонович, призначений до Червоної Армії Ленінградського

вернеться з фронту, — мовив Реваз Самсонович. — І, наливши покий келих, пригубив його.

— За тебе, Таймураз! За пам'ять про тебе! Бо ти живий, бо про тебе пам'ятають добрі і щедрі друзі-українці.

Коли брати вирушали на Україну, то сподівались, що заберуть останки брата в Ланчхути. Але тут, біля дуба, їх уже немає. Стоїть в Голованівську обеліск, тут і надмогильні мармурові плити. На одній з них золотом викарбувано ім'я їхнього брата: «Жорданія Т. С...»

Поклонились братській могилі й знову вдячно:

— Спасибі за пам'ять, дорогий Петре Аркадійовичу, брате наш, друже наш, людино добра!

І запросили вчителя в Тбілісі і Батумі, в Ланчхути.

Поїхав Петро Аркадійович з дружиною, повіз яблука зі свого саду, повіз український рушник і паляницю. І вузлик землі з першої могили Таймураза.

А через рік Жорданія знову вирушила в Голованівськ. На цей раз тут вже чекали сина Михайла Самсоновича — Рамаза з дружиною.

Так появилася у Петра Аркадійовича і його сім'ї ще одні добрі друзі, родичі.

А потім ще і ще збільшувалася його рідня — поріднилися з ним сім'ї полеглих героїв Г. І. Сисосва, К. П. Лобанова, С. Г. Бісерова, чий імена довго були невідомими.

Так стали близькими люди, зріднені одним найсвятішим почуттям — високою пам'яттю про людей, які на полі бою здобули безсмертя і вони тепер живі серед нас. Бо ми думаємо про них, як про живих...

М. ВІНЦЕВИЙ.
с.мт Голованівськ.
На з'їзку: Таймураз ЖОРДАНІЯ.

ТИ ЖИВИЙ, ТАЙМУРАЗЕ!

ІСТОРІЯ ОДНОГО ПОШУКУ

була солдатська могила, — відповів вчитель П. А. Шевчук. — Точніше, те місце, де загинуло три воїни. Їх останки перенесено в братську могилу, а імена солдатів й досі не встановлено.

— Трос, кажеш? — дід на якусь мить замислився, а потім одказав: — Якщо трос, то я знаю, де це. Ось припну свою ряхуку та й підемо до вікового дуба. Я тридцять літ тому цвях у нього забив. Якщо знайдемо його, то місце те точно встановимо.

Прийшли до велетенського дерева. Його стовбур обріс мохом, кора поорана різачками. Петро Аркадійович вийняв із речового мішка мисливський ніж і подав Никифору Кіндратовичу.

— Забив я цвях на висоті плеча, — мовив старий Мельничук. — З боку, де лагорбок — колишня могила.

І почав шкребти кору. Нараз щось заскреготіло, і дід полегшено зітхнув:

— Так, це саме той дуб.

І згадав Никифор Кіндратович, як улітку сорок першого тут зав'язалась перестрілка між оточенцями і гітлерівцями. Трос солдатів у поляни-

— І, здається, одне слово на нім — Горданія. Та це неточно. Бо клаптик той зітлів, — мабуть гільза була погано закупорена. Але прізвище схоже на грузинське — Горданія чи Орданія... І почались довгі пошуки. П. А. Шевчук зі своїми вихованцями писав листи в різні архівні ус-

коматом Грузинської РСР. «Стривай, стривай! — замислився Петро Аркадійович. — Є в Грузії містечко Ланчхути, а там профтехучилище № 8, з яким ми хотіли налагодити зв'язки. У них восьме, і у нас — восьме. Тому й вибрали таку адресу...» Лист-відповідь не забарився. Писала

Софія Миколаївна Жорданія. «Ми отримали похоронку, що молодший брат мого чоловіка Того Самсоновича Таймураз пропав безвісті десь у ваших краях...»

Так, тепер уже немає сумніву: біля вікового дуба був похований гвардії сержант Таймураз Самсонович Жорданія, уродженець грузинського села Лашисчала.

І знову слідопити пишуть листи в Грузію. А звіди одержують нові відомості про Таймураза — від братів Таймураза Михайла, Того і Реваса, від Софії Миколаївни, котра пережила блокаду в рідному Ленінграді.

І ось у травні наступного року Петро Аркадійович Шевчук отримує телеграму з Тбілісі і Батумі: «Ідемо до нашого брата», «Зустрічайте на свято Перемоги».

Реваз і Того Жорданія, прибувши в Голованівськ, одразу попросили Петра Аркадійовича показати їм те місце, де загинув Таймураз. Довго стояли біля старезного дуба скорботні брати. Відкупорили тут пляшку грузинського вина, яке було зроблене восени сорок першого.

— Думали почастивати ним Таймураза, як по-

СЕСІЯ. СЕСІЯ? СЕСІЯ!

ЕКЗАМЕНИ ПРИЙМЕ ЖИТТЯ

Через приливи погоди щогорічню зиму зліною назвати важко. На календарі уже друга половина січня, а вона ще не порадувала нас ні глибокими наметами, ні хурделицями. Хапає мороз за шокі, за носа, колючими голочками впивається в руки, якщо рукавички забути дома. Та коли надворі холодно, то у студентських аудиторіях жарко.

Пришла сесія, і десятки підручників, монографій, конспектів, перчитаних букварів за два-три передекламаційні дні, це і тверда впевненість у тому, що нічого не знаєш, нічого не пам'ятаєш і на іспитах обов'язково завалишся. Для тих, хто стан студентом тільки в цьому навчальному році, все це буде вперше. А для третьокурсників відділення товарознавства неперодовольчих товарів кооперативного технікуму імені М. П. Сая ця сесія — передостання. Нині всі три екзамени складені, у книжках успішності стоять заслужені оцінки, а хлопці і дівчата відпочивають на зимових канікулах. Але давайте посперимося на тиждень назад, коли учні групи 18/31 складали останній іспит зливою сесії.

... За вікном м'яко падає сніг, в аудиторії тиша. Не насторожена, не дзвінка, готова ось-ось вибухнути, а спокійна і врівноважена. Шестеро дівчат схилились

над екзаменаційними білетами, готуються відповідати, а Тетяна Дзюбенко уже розкладає на столі перед екзаменатором Раїсою Романівною Степаненко різноманітні прилади і предмети, які потрібні для виконання практичних завдань. Група складає іспит із товарознавства неперодовольчих товарів, тобто спеціалізацію. Отже, знання тут потрібні особливо глибокі і досконалі. Це, по суті, один з найважливіших іспитів, бо саме на успішному освоєнні цього предмета базуватиметься майбутня робота сьогоднішніх учнів технікуму. І тут не допоможе ні рятівна шпаргалка, ні підказка товариша.

— Про шпаргалки чи підказки не може навіть йти мова, — говорить Раїса Романівна. — Як бачите, дівчата заходять в аудиторію тільки з листочком паперу і книжкою успішності. У кожному квитку, крім запитах з теорії, є практичне завдання — перевірити якість товару, визначити його сорт, маркіровку, виявити браковану продукцію.

Тетяна Дзюбенко відповідала швидко і впевнено, легко переходила від одного питання до іншого. Без особливих зусиль дівчата розповіли про вимоги до шпалових музичних інструментів, визначили їх маркіровку. Р. Р. Степаненко була задоволена добре продуманими відповідями

учениці.

— «Трійки» я ставлю дуже рідко, — каже Раїса Романівна. — Не тільки тому, що це моя група, з якою працювали разом над предметом. Справа в тому, що знання в більшості дівчат відповідають вимогам навчальної програми.

Екзамени із товарознавства вимагає різноманітних знань з фізики, хімії, музичної справи. Бо майбутній спеціаліст повинен добре розуміти як на вазитті чи одязі, так і на фото чи мототоварах, музичних інструментах. Про це говорилося на лекціях, практичних заняттях, допомагали розібратись у незрозумілих питаннях засідання гуртка товарознавства неперодовольчих товарів, яким керує викладач Андрій Федорович Фролов.

Попереду — останній навчальний семестр. Потім напружена пора державних екзаменів, сум розлуки з рідним технікумом і перші кроки у самостійне життя. Яким воно будуть, залежить сьогодні і від викладачів навчального закладу, і від самих учнів. Завтра у них буде більш суворий і вимогливий екзаменатор — життя. Воно цінує знання, добуті напруженою працею. І нехай у трудових книжках майбутніх спеціалістів будуть тільки добрі і відмінні оцінки.

О. ІВАНЧУК.
м. Кіровоград.

СПОРТ

НА ПРИЗ

ВИМІР ЦУКРОВИКІВ

Інструктором по спорту на Маловісиківському цукрозаводі Віктор Цуцол працює вже десять років. За цей час він згуртував великий загін активістів, які допомагають йому налагодити роботу спортивних секцій, груп ГПО та «Здоров'я». В колективі регулярно проводиться змагання за програмою спартакіади підприємства, в яких беруть участь представники всіх виробничих підрозділів. Тепер масовою фізкультурною і спортивною займається більше половини всіх працюючих. Торік, наприклад, тут підготовлено 152 значків ГПО, 145 розрядників. Запроваджено виробничу гімнастику. Головне ж у діяльності

СПОРТ

колективу фізкультури, який очолює заступник директора цукрокомбінату А. М. Федаї, — дбати про цілеспрямоване впровадження комплексу ГПО. Завдяки активізації роботи в групах ГПО, поліпшилась вона і в секціях з ігрових видів спорту. На першості Міністерства харчової промисловості УРСР волейболісти, скажімо, стали переможцями турніру команд шостої лоні, де майстерністю вирізнялися представники Херсонської, Кримської, Кіровоградської та Запорізької областей. У півфіналі вони взяли гору над спортсменами Кам'янець-Подільського м'ясокомбінату. У фіналі були п'ятими.

Коли в бригадах і цехах підприємства цукровики брали соціалістичні зобов'язання на 1984 рік, то поряд з намітками у виробничстві накресливали нові рубежі і в дальшому піднесенні масової фізкультури і спорту. Всі комсомольці зобов'язалися скласти нормативи ГПО, взяти участь у змаганнях під девізом «Велию бригадою — на старт!». Нині в колективі підприємства триває огляд-конкурс спортивно-оздоровчої роботи, в якому беруть участь усі виробничі підрозділи.

І. МАРУЩЕНКО,
старший методист обкому профспілки робітників харчової промисловості.

Облрада ДСТ «Колос» визначила десять кращих спортсменів 1983 року, серед яких і майстер спорту СРСР зі стенової стрільби Маргарита Заяц — минулорічна чемпіонка та володар кубка УРСР. До десяти кращих спортсменів області увійшов бонсер ВДСТ «Трудові резерви» Володимир Долгунь — срібний призер VIII спартакіади республіки. Фото Ю. ДНІПРОВСЬКОГО та В. ВЛАСЕНКА.

Громадянське змужніння таланту

НА ЗДОБУТТЯ ПРЕМІЇ ІМЕНІ П. ТИЧИНИ «ЧУТТЯ ЄДИНОЇ РОДИНИ»

Наприкінці вересня минулого року на запрошення товариства любителів книги в області і м. Кіровограді виступав перед читачами наш земляк — поет Дмитро Іванов. Його книгу «Заповіти мого роду» висунуто на здобуття республіканської премії «Чуття єдиної родини» імені Павла Тичини.

Знайомство з Дмитром Івановим відбулось минулої весни, під час ювілейного вечора, присвяченого 100-річчю з дня народження Д. Бедного, земляком якого є молодий поет (майже двадцять років тому він закінчив Губівську середню школу ім. Д. Бедного). А восени запросили його в нашу бібліотеку. Відбулася зустріч з поетом, знайомство з його творчістю.

Недавно вийшла друком третя збірка Д. Іванова — «Заповіти мого роду» (К., Радянський письменник, 1983). Радусі і ліричне оформлення художника Є. Попова (до речі, він оформив і першу книгу), і майже вчетверо, порівняно з першою книгою, зрослий тираж — 13 тисяч примірників.

Він не «обманув», як того сам побоювався, ні надії читачів, ні напутніх слів наставників. (Рецензентом нової книги був І. Драч, а в передмові Б. Олійника до неї сказано: «Дмитро Іванов — один з тих небатяток, про кого можна без натяжки, без пом'якшення скидок на молодість сказати: поет від бога. У нього немає «прохідних» віршів. Навіть у менш вдалий із них обов'язково зблисне чистий діамант справжньої поетичної знахідки, якийсь

неординарний, свіжий «хід»).

Відкриваємо книжку поета, і на повні груди вдихнемо свіжість річкових берегів, красу степових сіл Кіровоградщини: По всій Таращівці горять сади. Отим квітневим запашним вогнем, В м'якій траві порушуються сліди, Веселих ніг, сполоханих дощем...

Сила емоційного впливу поезії Д. Іванова, по-моєму, у високій больовій ноті співпричетності до простих, на перший погляд, а насправді таких складних людських долі і характерів. І не тільки людських. Завдяки дуже поширеному в його книгах традиційно-фольклорному прийому персоніфікації ми сприймаємо на рівні людської біди Рожевої квітки (...«вистрибула з воза. Її ніжку переїхав грузовик...»), і біду останнього вола Сірого, якого спроваджують із села, радість райдуги, що «пасеться в долині», і руського коника, що «на дів'ячій возі живого луку оберемок віз...»

Нашу мирну тишу порушують лише вибухи і спалахи воєнної пам'яті, а на Гренаді, в Нікарагуа — ці вибухи і спалахи — реальні, свіжі... Тому, хоч поет належить до повесного покоління, в його віршах — перегук людини з історією країни, відлуння вчорашнього дня в сьогоднішньому. Відчуваеш, як дорогі для нього ці рядки про героїв, ветеранів громадянської та Великої Вітчизняної воєн: Я тек дививсь, як град ішемицю тропить, І чув, як серце мукою жакхить: Знов на очах вмирає найдорожче, А ти його не можеш захистити...

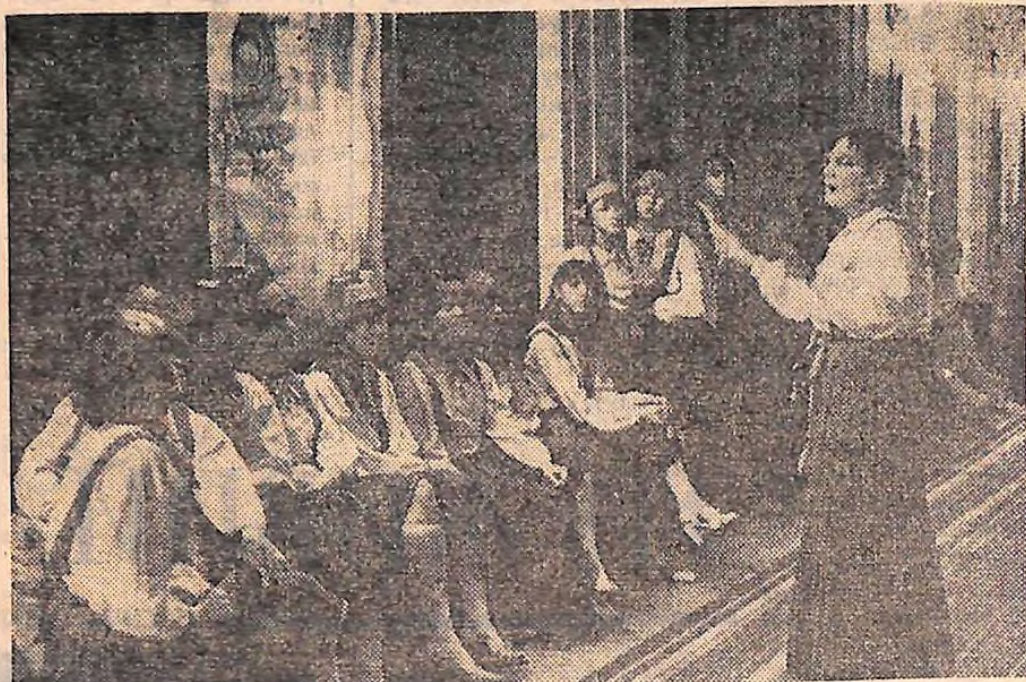
Героями віршів Д. Іванова я вважаю не тільки наших сучасників: працюючих, мужніх, чесних, закоханих, часом дивакуватих людей. «Спігероєвими» у нього виступають уособлені до символів людські почуття, без яких людство не було б людством, мати стала б мачухою, а ремесло не вилитося би в творчість... Це материнська тривога і синівська любов, патріотизм і працелюбство творців. Власне, з цього всього складається та заповітна спадщина, яку ми передаємо з роду в рід, з покоління в покоління.

Усі вірші Д. Іванова споріднює одночасний ліризм і громадянство, несподівані переходи від першого до другого (особливо в ударних кінцівках), приземлена конкретність і в той же час — романтична піднесеність, індивідуалізована мова героїв та багатий метафоричний світ, в якому вони «прописані».

Закоплюючись і спереваючись, хвилюючись і лукаво мружачись, а то (значно рідше) засуджуючи чи зневажаючи «антигероїв», веде нас поет своїм світом добрих людей і надій.

Хай він ширшає і світлішає.

А. КОРИНЬ, член обласного літературного об'єднання. м. Кіровоград.

У Кіровограді виступав з концертами лауреат премії Ленінського комсомолу, заслужений дитячий хор Естонської РСР «Елєрхей». На знімку: репетиція перед виступом. Фото І. КОРЗУНА.

«А воно тече...»

У фейлстоні, під таким заголовком (опублікований у «Молодому комунарі» 3 грудня минулого року), було піддано критичній відповідальних працівників тресту «Кіровоград-міськбуд», які послабили контроль за якістю роботи будівельників. Так, наприклад, після здачі в експлуатацію будинків №№ 13, 14 по вулиці Бєляєва новосели виявили цілий ряд недоробок, а працівники жезу № 9 не потурбувалися про те, щоб їх якнайшвидше усунути.

Як повідомив редакції завідувач житлово-експлуатаційним відділом Кіровоградського міськвиконкому А. Я. Попов, за період експлуатації житлового будинку № 13 були виявлені дефекти системи опалення, мали місце впадки проривів радіаторів. Нині заявки на ремонт системи опалення, що були передані в БУ-528, виконані в повному обсязі. А подача гарячої води буде здійснена після налашки установки до 1 лютого. Ремонт відомостки БУ «Спецбуд» проведе навесні цього року.

Звичайно, ми повірили, що саме так зреагували на критику. Це звичайнісінька ВІДПІСКА. Бо до редакції продовжують надходити скарги від мешканців будинку № 13 — ліфти не працюють; у другому під'їзді відключено систему опалення, тому на сходових площадках й не течуть радіатори; у квартирі № 41 вони не прикріплені до стін, водопровід під будинком неутеплений і т. д. і т. п. Подібне і в будинку № 16. Проте працівники жезу № 9 не реагують на скарги мешканців мікрорайону. Отож редакція чекає дієвої відповіді від А. Я. Попова і від керівників БУ-4 тресту «Кіровоград-міськбуд» (начальник В. І. Вєгєро) та БУ-528 (начальник Л. М. Іванов).

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

Якщо бажаєте працювати на залізничному транспорті вступайте до Знам'янського технічного училища № 2. Учнівще готує робітників таких спеціальностей: помічник машиніста електровозу (приймають юнаків, звільнених із лав Радянської Армії зі скороченим строком навчання — 10,5 місяця, стипендія — 72 крб.); телеграфіст (приймають юнаків та дівчат, які мають закінчену середню освіту, строк навчання — 1 рік, стипендія — 30 крб.). Вступники проходять медичну комісію в Знам'янській поліклініці. Початок занять — у міру комплектування груп. Для вступу треба подати такі документи: заяву на ім'я директора.

документ про освіту, свідоцтво про народження, характеристику ві школи або місця роботи, довідку з місця проживання та про склад сім'ї, автобіографію, довідку про стан здоров'я (форма № 286), 6 фотокарток 3x4 см. Випускників училища направляють на роботу за спеціальністю. Вони користуються всіма пільгами працівників залізничного транспорту. Осіб, які закінчили училище, приймають на навчання до вищих та середніх навчальних закладів на пільгових умовах. Адреса училища: м. Знам'янка Кіровоградської обл., вул. Рози Люксембург, 6. Довідки — по телефонах 22-81, 25-42, 25-94. Дирекція.

КІРОВОГРАДСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 6

ОГОЛОШУЄ ДОДАТКОВИЙ НАБІР УЧНІВ

із числа осіб, звільнених із лав Радянської Армії, у групі зі скороченим строком навчання (6 місяців) для набуття спеціальностей:

- токаря,
 - електромонтера,
 - електрозварника.
- Початок занять — в міру комплектування груп. Стипендія — 70 крб. на місяць, учнів забезпечують гуртожитком. Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Декабристів, 26. Дирекція.

ТОВАРИ — ПОШТОЮ

Ростовська -на-Дону база Роспосилторгу надсилає на замовлення населення килими, ворсові московських фабрик, за зниженими цінами: 1,4 мx2 м — 308 крб.; 0,92 мx2 м — 120 крб. Ціни на килими зазначені без витрат на пересилку. Замовлення надсилайте за адресою: 344707, Ростов-на-Дону, ул. Береговая, 101. База надсилає по купцям товар після платою (оплата на пошті при одержанні посилок). Строк прийому замовлень — 10 днів з дня опублікування в газеті. Ростовська база Роспосилторгу.

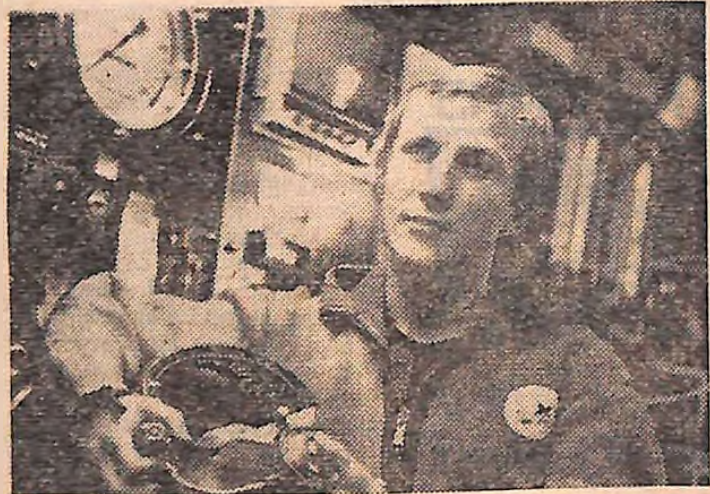
МОРКВА ПРОТИ РАКУ

Результати експериментів проведених вченими канадського центру по вивченню ракових захворювань при університеті Британської Колумбії у Ванкувері, є додатковим підтвердженням гіпотези про те, що вживання моркви може відвернути утворення ракових пухлин.

Ці вчені виявили, що вітамін А і бета-каротин, які є у моркви, на 75 процентів зменшують число генетично уражених клітин в організмі людини, які небезпечні тим, що можуть утворювати ракові пухлини. Групі людей з такими клітинами два рази на тиждень давали великі дози вітаміну А і бета-каротину і через три місяці число уражених клітин скоротилося майже до нормального рівня.

Є підстави допускати, що зменшення генетичного збитку клітинам через кілька років зменшить небезпечку виникнення ракових захворювань.

За матеріалами бюлетня іноземної науково-технічної інформації ТАРС.

МУРМАНСЬК. Знаменним і пам'ятним став 1983 рік у долі Григорія Матвієнка. У складі групи водолазів, а точніше, аванавтів — працівників тресту «Арктикоморнафтогазрозвідка» він опустився на глибину більше 240 метрів і працював там понад дві години. Таке занурення у нашій практиці було здійснене вперше. За трудові успіхи Григорій Матвієнко і його товариші були нагороджені орденом Дружби народів. На знімку: аванавт Григорій Матвієнко на спеціалізованому водолазному судні «Спрут» перед зануренням на дно Баренцева моря. Фото С. МАЙСТЕРМАНА. Фотохроніка ТАРС.

ПОЧАВСЯ КОНКУРС

У Гайвороні розпочався обласний конкурс на кращу постановку одноактних п'єс радянських драматургів. Першими звітували аматори сцени Мошєнського сільського будинку

культури. Вони показали свою нову роботу — виставу «Мій спін» за твором О. Очеретного. Режисер-постановник, художній керівник СБК А. Бафлян.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України. На українській мові.

НАША АДРЕСА: 316050, МСП, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок чотирь і суботу. Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.